

[Vivika.]

det kan godt vare nogle år, og så længe har vi altså ikke tid til at vente. Det er derfor, jeg mener, vi ikke behøver at vente på biologerne.

Moses Olsen: Der tales meget om videnskabelige undersøgelser under denne debat, og jeg vil derfor opholde mig lidt ved de forskellige måder, hvorpå man forsøger at regulere fiskeriet forskellige steder af forskellige fisk med den hensigt at bevare bestanden af fisk, der kan udnyttes til erhvervsformål.

Jeg mener personligt, at de videnskabelige undersøgelser værdi som reguleringsgrundlag naturligvis ikke kan bestrides, men det er et usikkert grundlag, fordi disse videnskabelige undersøgelser jo mange gange risikerer at blive brugt på en måde, som bunder i politiske og andre hensyn, og derfor kan deres værdi reduceres på den måde. Jeg mener, at kvotaordninger er en bedre idé, når de er indgået af forskellige nationer i en sammenslutning som f. eks. ICNAF. Men ICNAF og lignende internationale organisationer er også et efter mit skøn ret usikkert grundlag at bygge reguleringer på, fordi det er forskellige nationer, som dels har kyster med rige fangster, dels har kyster uden fangster; derfor er det forskellige hensyn, de prøver at nærme sig hinanden ud fra.

Jeg mener for så vidt generelt, at et tilstrækkelig stort fiskeriterritorium ved de enkelte lande, som har kyster med rige fangster, må være den mest ideelle måde at bevare bestanden på, fordi de befolkninger, som bor i de lande, hvor fiskene er, må være de første til at ønske en beskyttelse af fiskens beståen, fordi de lever af den.

Der blev rejst et spørgsmål om rejer og laks ved Grønland. Dertil vil jeg sige, at der, så vidt det kan konstateres, altid har været det samme antal laks, som der er i dag ved Grønland, og det har ikke generet rejebestanden hidtil.

Til hr. Johan Nielsens forhåbninger om forståelse fra grønlændernes side ved forskellige fiskeriforhandlinger vil jeg sige, at jeg for min del vil huske det hensyn, som færingerne her har taget til grønlænderne, og skal lade denne min indstilling gå videre til de politiske organer, som normalt forhandler med færingerne.

Jeg vil endvidere sige et par ord om erstatningsspørgsmålet, som i dag også har været fremme. Som det måske vil huskes, lod jeg en bemærkning falde om erstatning til visse kystfiskere ved Grønland, som i drivgarnsfiskerisæsonen er blevet generet af de lange drivgarn ud for kysterne. Det har kunnet konstateres, f. eks. at et fartøj, som sejler 8—9 knob, har kunnet sejle flere timer forbi et enkelt drivgarn, og det er næsten halvdelen af vejen fra Holsteinsborg til Godthåb, hvis de medlemmer, der har været i Grønland, kan tænke sig frem til afstanden. Derfor tror jeg nok, at argumentet med, at der er så få fiskerfartøjer fra Danmark og andre ikke-grønlandske lande, har sine meget udtalte svagheder.

Men med hensyn til erstatningsspørgsmålet har jeg i dag fået nogle tal fra en af de mest udsatte større bygder ved Grønland over udviklingen af laksefiskeriet ved kysten, før og efter at drivgarnsfiskeriet for alvor satte ind i 1965. Det materiale, der foreligger om de investeringer, som er blevet foretaget omkring det tidspunkt, hvor drivgarnsfiskeriet satte ind for alvor, vil jeg bearbejde lidt nærmere og lade gå videre til fiskeriministeriet.

Fiskeriministeren (Chr. Thomsen): Jeg vil om forhandlingerne med EF, som hr. Kofoed omtalte, sige, at det er mit bestemte indtryk, at både den forrige regering og den nuværende regering har været enige om, at Færøerne og Grønland skulle have særregler. Jeg tror, begge regeringer faktisk har arbejdet ud fra samme forudsætning, nemlig at de to områder skulle have de særregler, der er ført frem i de ordninger, der eksisterer i dag. Det har været et dansk ønske.

Så spurgte hr. Dalsager: hvis loven ikke bliver vedtaget, hvad så med forhandlingerne med bornholmerne? Nu har jeg så megen tiltro til det eventuelt kommende udvalgs fornuft, at jeg ikke tror, det vil komme til at foreligge; jeg tror, udvalget ganske bestemt vil komme til det resultat, at det vil være i dansk interesse, at man gennemfører det, som man har aftalt med USA. Når man igen og igen siger, at man savner videnskabeligt grundlag, må jeg sige, at det kan jeg til en vis grad godtage, men det lader ikke til, at det på nogen gør det mindste indtryk, at man fra Sovjetunionen i